

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Diavolul prăbușește pe om în suferință și haos HRISTOS ÎL ADUCE LA LUMINĂ

DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea demonizatului
din Ținutul Gherghesenilor)

SF. IER. AVERCHIE, EPISCOPUL
IEROPOLEI, CEL ÎNTOCMAI
CU APOSTOLII;
SF. 7 TINERI DIN EFES

Astăzi ne aflăm în Duminica a 23-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Luca, capitolul VIII, în care ni se relatează marea minune a vindecării unui demonizat din ținutul Gherghesenilor de către Mântuitorul Iisus Hristos. Domnul, venind în acel teritoriu, S-a confruntat cu o gravă suferință a unui demonizat care suferea cumplit și producea mare teamă în acel ținut. Un om chinuit de diavol care se manifesta foarte violent față de conașionalii săi.

Era legat în lanțuri, dar rupea lanțurile făcând prăpăd printre oamenii normali, firești. Când a intrat Domnul în acel ținut, nefericitul om a alergat înaintea Lui și a început să strige: „Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit ca să mă chinui mai înainte de vreme?” (Luca 8, 28) Omul respectiv suferea în două moduri. În primul rând suferea căci nu se putea controla și vorbea ceea ce nu gândea, iar în al doilea rând era chinuit trupește pentru că era lovit de alții, pentru că și el lovea nebunește în jurul său. Din dialogul acestui om cu Mântuitorul Hristos am putut înțelege că cel care vorbea prin gura demonizatului era chiar demonul. Acesta nu și-a dezvăluit identitatea pentru că nu o face niciodată, pentru că este mincinos, tatăl minciunii și niciodată nu-și arată adevărată identitate în dorința lui de a amăgi și a înșela pe om.

De aceea, la întrebarea Mântuitorului nu a spus adevărul despre sine, cine e, ci a mințit spunând că este „legiune”, chiar dacă se poate interpreta în sensul numărului mare de demoni care s-au cuibărit în sufletul necăjitului om, având în vedere că o legiune romană număra o mie de soldați. Mincinos din fire, diavolul se roagă de Mântuitorul să-i permită să intre în turma de porci. Cu acceptul lui Iisus, diavolul intră în turma de porci și face prăpăd: îi aruncă în mare și-i înecă, spre teama și disperarea oamenilor. Domnul i-a îngăduit să intre în turma de porci, astfel cel demonizat devenind sănătos, lucid și normal la minte, șezând

la picioarele Mântuitorului în semn de recunoștință. Oamenii din cetate au alergat să-l vadă pe cel demonizat care între timp fusese vindecat dar, în loc să se bucure, s-au spăimântat, s-au înfricoșat de paguba pricinuită de pierderea porcilor, vârsându-și mâhnirea pe Mântuitorul Hristos, alungându-L din ținutul lor.

Reîntoarcerea în iad constituie pentru diavoli un plus de suferință până la judecata finală, ieșirea din abisul în care se află este îngăduită, de aceea ei vor să își prelungească tot mai mult rămânerea pe pământ, revenirea în iad fiindu-le o insuportabilă stare de chin. Diavolul, abia ieșit din om, produce o nouă suferință, scopul lui fiind de a prăbuși pe om și lumea lui în suferință și în haos. Astfel se explică de unde atâta ură, pizmă, lupte și suferințe provocate de războaie, popoare care se ridică împotriva altora, de ce în familii fără credință și fără participare la viața Bisericii există

multe conflicte și mari neînțelegeri în care nimeni nu voințește să cedeze în favoarea biruinței binelui asupra răului. Vinovat pentru această stare de nefiresc și anormalitate este diavolul, care inspiră toate stările conflictuale, dar și omul este vinovat în egală măsură, în măsura în care se învoiește cu diavolul în calea săvârșirii răului și a evitării binelui. O luptă continuă este viața creștinului și a Bisericii împotriva diavolului și a lucrării sale potrivnice și distructive.

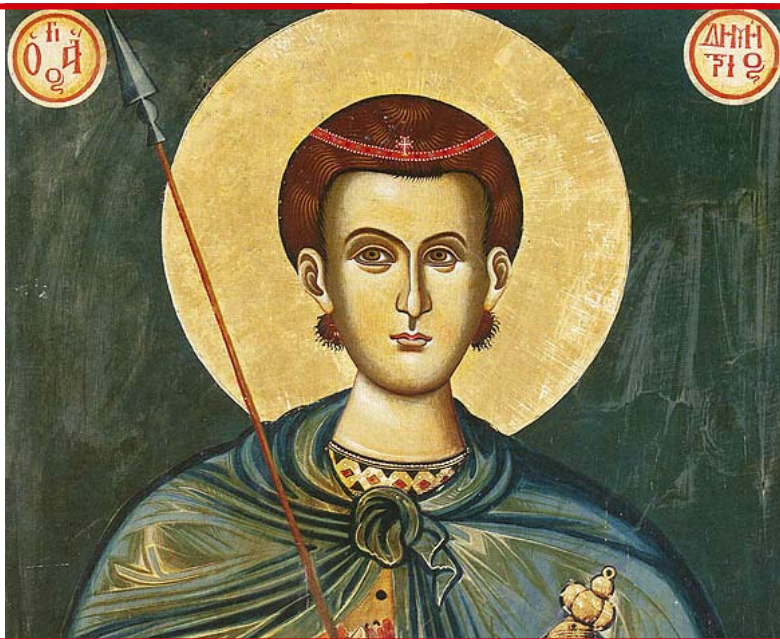
Niciodată nu putem birui, decât dacă luptăm cu toate armele și rânduielile duhovnicești pe care ni le pune la îndemână Biserica. Sfântul Apostol Petru ne-a învățat: „Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu căutând pe cine să înghită, căruia stați împotriva, tari în credință știind că aceleași suferințe îndură și frații voștri din lume” (I Petru 5, 8). ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL MARE MUCENIC DIMITRIE, IZVORĂTORUL DE MIR

Despre personalitatea,
viața și pătımirea
Sfântului Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir
aflăm în primul rând
din paginile sfințelor sinaxare.
Știm că s-a născut în Cetatea Solun
(Tesalonicul de astăzi), din părinți de neam bun
și binecredincioși. A trăit în timpul împăraților
romani Dioclețian și Maximian (284-305),
în plină prigoană împotriva creștinilor.
Familia sa era una dintre cele mai respectabile
din întreaga Macedonia, reușind să-i ofere
o educație aleasă și să-i îndrepte pașii
spre cariera militară. Sfântul Dimitrie a fost
din tinerețe plin de înțelepciune și pricepere
în tot lucrul bun și bineplăcut lui Dumnezeu.

Aslujit mai întâi în oastea împărătească, fiind numit general al armatelor Tesaliei și consul al Greciei de către Maximian Galerius, cezarul Greciei și al Macedoniei. Se pare că ar fi preluat demnitatea de guvernator al Tesalonicului, după moartea tatălui său.

După ce a primit dregătoria de la împăratul Maximian dimpreună cu porunca de a omorî „pe cei care cheamă numele lui Iisus Hristos Cel răstignit”, Sfântul Dimitrie a mers în cetatea Tesalonicului și a început să propovăduiască înaintea tuturor numele Celui pe care-L preamărea. Apoi, nu după multă vreme s-a făcut cunoscut împăratului Maximian că Dimitrie este creștin și pe mulți îi aducea la credința sa, lucru pe care auzindu-l împăratul s-a mâniat foarte tare”.

Curând în Tesalonic a venit noul Cezar Galerius, plin de laurii biruinței asupra sciților. Vestea că Dimitrie este creștin și mărturisitor vădit al Mântuitorului Hristos a ajuns de îndată la urechile sale. Din porunca sa, sfântul a fost arestat și închis „într-o temniță umedă din subsolul unei băi publice”.

Sfântul Dimitrie era vizitat în închisoare de creștinii din Tesalonic, pentru sfaturi, învățături și întărire, căci cu greu se puteau feri de idolatrie și de persecuții. Pentru a-i pedepsi pe creștini, tot mai numeroși în Tesalonic, ca și în tot imperiul, Maximian a organizat jocuri, care erau lupte sângeroase între gladiatorii bine antrenați și creștinii fără apărare. Un anume Lie, un gladiator plin de cruzime și violență, devine favoritul împăratului. Nestor, un tânăr creștin, merge în

închisoare la Sfântul Dimitrie, pentru a-i cere binecuvântarea să-l înfrunte pe Lie și să pună astfel capăt uciderii creștinilor.

Sfântul Dimitrie s-a rugat pentru Nestor, l-a binecuvântat cu semnul crucii pe frunte, zicându-i: „Du-te, pe Lie îl vei birui și pe Hristos Îl vei mărturisi”. Cu această binecuvântare, Nestor izbândește în lupta cu Lie, omorându-l cu lancea.

Mare îi este uimirea lui Maximian când află că „în spatele” uciderii gladiatorului său favorit stă Sfântul Dimitrie. Drept urmare, Maximian poruncește uciderea cu sulite a Sfântului Dimitrie chiar în celula sa. Tradiția spune că, după ce a fost străpuns, sângele său a răspândit o mireasmă plăcută, ca de mir, iar mulți dintre cei care s-au atins de sângele său s-au vindecat de tot felul de boli.

Marele Mucenic Dimitrie este venerat ca unul dintre cei mai mari „sfinți militari”. La scurt timp după moartea sa, mai exact după ce Sfântul Împărat Constantin cel Mare a acordat libertate creștinismului pe întreg cuprinsul Imperiului Roman, la Salonic a fost ridicată o bazilică chiar deasupra mormântului său. Aceasta a devenit curând un mare centru de pelerinaj. După cucerirea otomană din 1430, bazilica a fost transformată în moschee (1493). A redevenit biserică după recucerirea orașului de către greci (1912), în timpul Primului Război Balcanic. După distrugerile devastatoare provocate de incendiul din 1917, a fost restaurată în stilul catedralelor ortodoxe de la Ravenna, fiind resfințită în 1949. În timpul restaurărilor a fost descoperită cripta în care a fost întemnițat Sfântul Dimitrie.

Edificiul paleocreștin original există și astăzi, făcând parte din situl Monumentelor Paleocreștine și Bizantine din Salonic și aflându-se pe lista monumentelor din Patrimoniul mondial UNESCO. Biserica Sfântul Dimitrie din Salonic adăpostește moaștele Sfântului Dimitrie, care este și ocrotitorul orașului Salonic.

Una dintre cele mai cunoscute minuni este cea care s-a săvârșit cu un mare demnitar, guvernator al orașului Tesalonic, Marian. Acesta era un om drept, un creștin adevărat. Diavolul a încercat să-l moamească cu felurite ispite, ba cu mândria, ba cu lăcomia, ba cu clewetirea. În schimb, el a rezistat la toate. Văzând diavolul aceasta, după o perioadă îndelungată de încercări, l-a atacat în sănătatea trupului. Marian s-a îmbolnăvit așa de tare, încât paralizase cu desăvârșire, nici limba în gură nu mai putea să și-o miște, nicidecum să mai mănânce sau să vorbească. În aceste condiții, întâmplarea s-a petrecut în secolul al V-lea, un cunoscut i-a spus că Sfântul Dimitrie l-ar putea ajuta. L-au dus la biserica sfântului din cetate. Acolo l-au pus jos și după mai multe ore de rugăciune intensă el s-a făcut sănătos, plecând pe picioarele lui. Fiind o persoană foarte importantă, s-a auzit în tot orașul de această minune. Sfântul Dimitrie a devenit patronul orașului, și nu numai al orașului, dar și al întregii creștinătăți balcanice, pentru că sărbătoarea lui de la 26 octombrie a devenit un fel de sărbătoare națională. Așa s-a extins cultul Sfântului Dimitrie. Veneau la aceste sărbători oameni chiar și din Occident. Istoria consemnează persoane din Munții Alpi, de la Dunăre și de peste Dunăre, participanți la aceste adunări. ❀

SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU, OCROTITORUL BUCUREȘTILOR

După sărbătoarea Cuvioasei Parascheva, care a adunat la racla sa sute de mii de credincioși, ne pregătim de marele pelerinaj al Bucureștiului, căci Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov, cum mai este numit, ne așteaptă pe toți la sărbătoarea sa. Suntem toți chemați la slujbele arhieresti ce nu vor conțeni în aceste zile. Să sperăm că ne vom bucura de un cer senin și de lumina unui sfârșit de toamnă blând, primind binecuvântarea sfinților, întărită de binecuvântările arhieresti.

Sfântul s-a născut în satul Basarabi, la sud de Dunăre, în Bulgaria de astăzi, se pare prin secolul al XIII-lea, în timpul împăraților Petru și Ioniță Asan, cei doi frați care au întemeiat, la sud de Dunăre, un puternic stat vlaho-bulgar.

Localitatea sa natală se situa la 2-3 kilometri de cetatea Rusciuc, pe malul râului Lom. Părinții sfântului erau ortodocși, se crede de origine valahă, și se îndeletniceau cu agricultura și creșterea animalelor. Dimitrie va fi fost educat în spirit creștinesc, întrucât tradiția spune că, deși era un om simplu, cunoștea foarte bine învățătura Bisericii și avea o viață plină de virtuți. La o vârstă destul de fragedă, a luat contact cu viața monahală din acea vreme, care cunoștea o adevărată înflorire la sud de Dunăre. A fost atras de viața deosebită pe care o duceau câțiva monahi asceți în apropiere de satul unde locuia. Se crede că exista chiar o mănăstire acolo, amenajată într-o peșteră. Dimitrie a îmbrățișat repede monahismul și a dus o viață ascetică.

Tradiția bisericească ne arată că sfântul făcea minuni încă din timpul vieții. Avea o viață atât de curată, încât Dumnezeu i-a arătat momentul în care va trece la cele veșnice. În acea zi, Sf. Dimitrie s-a retras din peșteră și a mers pe malul râului Lom, unde și-a amenajat un mormânt din pietre și lemne. Acolo a trecut la Domnul, trupul său rămânând intact. Peste ceva timp, o copilă din satul Basarabi, care suferea de o boală psihică, a avut un vis în care i s-a arătat

Sf. Dimitrie și i-a spus că o va vindeca, dacă părinții ei îi vor lua trupul și-l vor duce în sat. A doua zi, copila a povestit părinților visul și au mers împreună cu sătenii și preoții de acolo la locul indicat de sfânt în visul fetei. Moaștele au fost găsite și aduse în Basarabi, fiind așezate în biserica de aici.

Auzind de minunile ce se făceau aici, domnii Țării Românești doreau să-i aducă moaștele la Târgoviște, spre mângâierea credincioșilor. Însă, Sf. Dimitrie nevrând să-ți părăsească satul, domnii munteni au zidit o biserică nouă în Basarabov, unde i-au fost adăpostite moaștele mai mult de două secole.

Moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou au fost aduse în București în urma Războiului ruso-turc din 1769-1774, când generalul rus Petru Saltikov, ocupând o regiune în care se afla și localitatea Basarabov, a aflat acolo moaștele sfântului, pe care le-a adus pe 13 iulie 1774 în Catedrala mitropolitană, cu scopul de a fi păstrate aici până se va întoarce în Rusia. Dar la rugămintea mitropolitului Grigorie al II-lea și a boierului Hagi Dimitrie, biv vel sluger, moaștele au rămas la noi în țară, binecredinciosul general rus luând cu el doar o mână a Sf. Dimitrie.

Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou este prăznuit la data de 27 octombrie, Biserica Ortodoxă Română generalizând cultul său în țara noastră în anul 1955.

Aceasta este foarte pe scurt viața blândului și smeritului nevoitor al Domnului, Cuv. Dimitrie cel Nou. Sute

de ani, sfântul i-a ajutat pe toți, a făcut multe minuni, a apărat localități, printre care în primul rând Bucureștiul, a tămăduit, a ajutat în necazuri, în război, a fost scos la vreme de secetă. Minunat este faptul că Sfântul a decis să rămână în București, să fie ocrotitorul discret al Capitalei și împrejurimilor, să aducă alinare românilor.

Primul fapt minunat săvârșit de Cuv. Dimitrie s-a petrecut pe la începutul secolului al XIX-lea, în timpul domnitorului Caragea, când la București a izbucnit o epidemie de ciumă care s-a extins cu repeziciune în tot orașul. Era în 1814, iar „ciuma lui Caragea”, cum apare menționat în istorie acest eveniment, începea să facă ravagii. Văzând că boala nu conținește, ci se răspândește tot mai mult, la cererea domnului, călugării au scos moaștele Cuviosului Dimitrie care se aflau la Mitropolie și au ocolit orașul în procesiune, citind rugăciuni prin care implorau ajutorul Sfântului în oprirea molimei. Din acea zi, ciuma a scăzut în intensitate și locuitorii Capitalei au reușit să scape de cumplita epidemie.

Sfântul s-a arătat nu numai ajutător în bolile care decimau populația din trecut, ci a răspuns credincioșilor și în vremurile de secetă. Sub domnia lui Grigore Ghica, pe la 1827, în Muntenia, lipsa apei făcuse ca recolta să fie aproape compromisă. Foametea bătea la ușă și din nou oamenii au chemat în ajutor pe Sf. Dimitrie cel Nou. Moaștele nu erau scoase din biserică decât în cazuri excepționale, dar seceta năprasnică a făcut ca racla Cuviosului să fie din nou scoasă și purtată de preoții catedralei pe umeri, în procesiunea care s-a desfășurat în oraș. Memoriile colonelului Papazoglu, el însuși participant la acest moment, surprind cel mai bine evenimentele din acea vreme. „După ce au ocolit câteva străzi (preoți și credincioși cu racla având trupul Sfântului), când sosiră în capul Podului Mogoșoaiei, începu să plouă. Vodă și boierii și norodul care erau după Sfânt fură udați până la piele. Și ploaia a ținut trei zile, cu mici întreruperi.”

Prezența Sf. Dimitrie cel Nou în centrul orașului București vorbește lumii de astăzi despre harul și binecuvântarea pe care Dumnezeu le dăruiește celor ce se roagă cu credință Lui. Mijlocirile făcute de sfinți pentru oamenii care le cer ajutorul aduc alinare sufletelor și trupurilor. Multe fapte minunate se petrec neîncetat și la racla moaștelor Cuv. Dimitrie cel Nou. ❀

SFÂNTA CUVIOASĂ TEOFANA BASARAB

Prima monahie de neam român cunoscută în istorie

La 17 februarie 2022, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Cuvioasei Teofana Basarab de la mănăstirea Albotina (Vidin), cu zi de prăznuire pe 28 octombrie. Iar proclamarea solemnă a canonizării a avut loc pe 21 mai 2022, la Catedrala Patriarhală din București, în prezența Preafericitului Patriarh Daniel.

Sfânta Teofana a fost fiica primului domnitor al Țării Românești, Basarab I Întemeietorul sau Basarab cel Mare (1310-1352). A fost țarină a Bulgariei și, când circumstanțele i-au devenit vitrege, s-a retras discret și a îmbrățișat monahismul. Istoria i-a permis ca, prin fiul ei, să continue să inspire lucrări bune și ziditoare pentru poporul creștin.

A primit la botez numele de Teodora. Mama ei, Marghita, era fiica lui Mokod, banul unguresc de Severin, pe această filieră familia domnitoare având multe legături de rudenie cu familiile nobiliare din Occident.

Fratele Teodorei, Nicolae Alexandru, i-a urmat la domnie tatălui său, Basarab I, chemându-l pe Sf. Ier. Iachint, Mitropolit de Vicina, să își mute reședința chiriarhală pe lângă curtea domnească, cel mai probabil la Câmpulung. Nicolae Alexandru Basarab a scris Patriarhiei de Constantinopol pentru recunoașterea canonică și astfel a avut un rol decisiv în întemeierea Mitropoliei Ungrovlahiei (a Țării Românești).

Pentru a-și consolida poziția din punct de vedere diplomatic, Basarab I și-a căsătorit fiicele cu succesori la tronurile de țar al Bulgariei și respectiv de cneaz al Serbiei.

Teodora Basarab s-a căsătorit în 1322 cu Ivan Alexandru, despot (prinț) de Loveci, cu care a avut trei băieți și o fată: Mihail Asan, Ivan Strațimir, Ivan Asan și Vasilisa. În 1331, și-a urmat soțul, devenit Țarul Bulgariei, la Târnovo, în capitala țaratului, unde, în acea vreme, se aflau moaștele Sfintelor Filoftea și Parascheva.

Noul țar Ivan Alexandru a recucerit teritoriile pierdute în favoarea bizantinilor și a lărgit granițele imperiului bulgar până în nord-estul Traciei.

Teodora și-a crescut copiii în dragoste de Dumnezeu și de cei din jur și i-a învățat să discearnă lucrurile cu smerenie, pregătindu-i astfel pentru responsabilitățile care îi așteptau. Doi dintre fiii ei au murit în războaie. Durerea pe care a simțit-o este ilustrată, la scurt timp după moartea lui Ivan Asan, în Cronica lui Manase, unde este reprezentată cu haine cernite la prohodirea prințului.

Perioada în care i-a fost alături soțului ei la domnie și apoi cea în care și-a povățuit fiul, pe Ivan Strațimir, devenit țar de Vidin după despărțirea imperiului bulgar în două, a fost una de renaștere culturală și spirituală.

Teodora Basarab, viitoarea Monahie Teofana, a înființat la Loveci, la Târnovo și apoi la Vidin centre de copiiști care realizau cărți de slujbă și lucrări despre viața ascetică și duhovnicească.

În timpul în care sfânta a fost țarină, isihasmul era în plină dezvoltare, iar familia imperială a ctitorit sau restaurat numeroase mănăstiri.

În 1345 țarul s-a despărțit de ea în favoarea unei femei de altă credință, care după botez a primit tot numele de Teodora, iar Teodora Basarab s-a retras într-o mănăstire, alegând să rămână în Bulgaria pentru a nu strica relațiile dintre Țaratul Bulgar și Țara Românească.

Nu se cunoaște cu exactitate locul în care a fost închinoviată, cel mai probabil la o mănăstire de lângă Târnovo. A primit-o ca ocrotitoare spirituală pe Sf. Teofana, Împărăteasa Bizanțului, ale cărei sfinte moaște întregi se aflau în cetatea Târnovo în acea vreme.

După plecarea fiului ei, Ivan Strațimir, la Vidin, unde a devenit țar după împărțirea imperiului bulgar între est și vest, Cuv. Teofana Basarab l-a urmat, stabilindu-se, conform tradiției, la mănăstirea rupestră Albotina din Timocul Bulgăresc, situată la 20 de kilometri depărtare de Vidin, într-o zonă în care există și astăzi comunități de români.

Ana, soția lui Ivan Strațimir, s-a atașat de soacra sa, urmând cu multă luare aminte sfaturile sale. Grație activității celor două țarine, Vidinul a devenit un important centru cultural și duhovnicesc.

Nu se cunoaște cu exactitate data la care Cuv. Teofana Basarab a trecut la cele veșnice. Potrivit tradiției transmise din generație în generație în rândul românilor din Timocul bulgăresc, ea a fost îngropată în fața altarului bisericii săpate în stâncă de la Măn. Albotina.

Credincioșii din părțile Vidinului o

cinstesc pe Sf. Cuv. Teofana Basarab, făcând pomenirea ei în fiecare an la 28 octombrie. Data coincide cu ziua prăznuirii Sf. Ier. Iachint de Vicina, întâiul Mitropolit al Țării Românești, ierarh apropiat de fratele cuvioasei, domnitorul Nicolae Alexandru.

Cuv. Teofana a rămas în conștiința vie a credincioșilor ca o sfântă nevoitoare, isihastă, până în zilele noastre, și, începând cu secolul al 20-lea, este foarte des reprezentată în tot spațiul românesc în pictura iconografică, mai ales în frescă. Există numeroase biserici, atât din zona de sud, cât și din Ardeal, Moldova, peste tot există comunități care au dorit să o reprezinte în frescă pe Sf. Teofana Basarab, în special în mănăstirile de maici, fiind un exemplu de viețuire monahală. În spațiul bulgăresc și sârbesc, evlavia poporului pentru Sf. Teofana este prezentă mai ales în comunitățile de români, pentru că zona Timocului, atât a Timocului Bulgăresc, cât și a Timocului Sârbesc, este intens populată de comunități istorice de români, care au păstrat în memoria vie cultul Sfintei Teofana până în prezent. La Vidin există un institut cultural care poartă numele Sfintei Teofana Basarab, semn al evlaviei românilor din aceste locuri. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22-29 OCTOMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din Ținutul Gherghesenilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 25.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu; Slujbă de priveghere
Joi 26.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	†) Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir – Utrenia, Sf. Liturghie Slujbă de priveghere
Vineri 27.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor Utrenia, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 28.10	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Vecernie, Acatist Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 29.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) Utrenia, Sfânta Liturghie